

38 reis i un súbdit

38 reis i un súbdit

La història que us explicaré a continuació succeí fa molts anys, però que molts anys.

A Sant Pere de Ribes, un poblet situat a la comarca del Garraf, hi havia un regnat compost per trenta-vuit reis i un súbdit. Cada rei tenia esposa, un fill i una filla, és a dir, que en total estem parlant de cent cinquanta-dues persones de la reialesa, més el súbdit, que es deia Pepet.

Tots aquells prínceps i princeses estaven tot el dia amb els ais i uis a la boca, rondinant i queixant-se per tot allò que els semblava que estava malament. De fet, el que passava era que es morien d'avorriment d'estar tot el dia mà sobre mà ja que tampoc no anaven a l'escola ni tenien prou imaginació com per jugar els uns amb els altres.

En Pepet, com us podeu imaginar, anava tot el dia de bòlit: feia el dinar, recollia el que la canalla reial deixava pel mig, munyia les vaques, sembrava el blat, anava a buscar aigua al pou, rentava la roba... (sort que en aquell temps la gent no es canviava de roba tan sovint com ara, només dos cops l'any: una, a l'entrada del fred i una altra, a l'entrada de la calor).

En Pepet, com dèiem, començava a treballar a trenc d'alba i acabava ben entrada la fosca; no donava l'abast.

I vet aquí que un dia va passar pel poble un viatjant; en Joanot. En Joanot venia de lluny, segons explicà. Havia estat a Vilafranca del Penedès, a Vilanova i la Geltrú, a Tarragona i a Barcelona i deia que enlloc no havia vist un

regnat tan particular com el de Sant Pere de Ribes. Relatava que normalment un regnat es composava d'un rei i de molts súbdits, i no a l'inrevés.

En Pepet estava d'allò més interessat en aquelles explicacions, ja que pensava que com més súbdits hi hagués, més repartida estaria la feina. Així que proposà als seus reis el següent conveni: entre tots els habitants de Sant Pere de Ribes escollirien un sol rei i tota la resta de vilatans i vilatanes es convertirien en súbdits i li donarien un cop de mà amb la feina, que era molta.

Els reis no se sabien avenir d'una proposta tan estranya i, a la fi, conclogueren que no volien canviar de sistema, que a ells ja els anava bé continuar com fins aleshores. Llavors, en Pepet, que n'estava fins al capdamunt, prengué la decisió més important de la seva vida: resolgué que ja estava bé de fer el préssec, que no podia —ni volia— continuar d'aquella manera i que marxava amb en Joanot a veure món.

Els reis i reines, que no hi veien més enllà del seu nas, no se'l prengueren seriosament perquè en Pepet mai no els havia ocasionat cap problema. Consideraren que la culpa de tot aquell enrenou la tenia en Joanot, qui li havia ficat al cap aquelles idees tan insolents, per tant, expulsaren en Joanot del regnat i l'advertiren que no tornés mai més per aquelles contrades.

Tanmateix, aquestes mesures lluny de fer desistir en Pepet el convenceren encara més de la necessitat de marxar del poble.

Quan els reis, reines, prínceps i princeses de la vila es trobaren sols i abandonats, descobriren que s'havien equivocat de mig a mig. En primer lloc, ningú no és rei si no té súbdits; en segon lloc, tot estava desorganitzat, des de les menjades fins a la recollida dels cereals; i, finalment, no sabien com resoldre aquella situació tan enutjosa. En fi, tot allò no tenia ni cap ni peus, deien ells...

Com que mai no havien hagut de feinejar, no sabien fer absolutament res, tret de donar-se ordres els uns als altres. Ordres que ningú no acomplia. Però com que els dies anaven passant i en Pepet no tornava, tant sí com no es van haver d'espavilar com van poder i va ser així com els reis van aprendre a munyir vaques; les reines, a sembrar; els prínceps, a rentar roba; i les princeses, a caçar.

Passaren els dies, les setmanes i els mesos. I aquell regnat sense súbdits es convertí en un regnat ple de joia i d'alegria. Feia goig. Sovintejaven les bromes i els acudits i, en general, tothom era força feliç. Succeí que aquells particulars habitants trobaren el gust per la feina compartida, ja ningú no rondinava pel treball diari, ans al contrari, gaudien trastejant, anant i venint, rient i cantant. Quan, després de treballar tot el dia, es trobaven a la nit, cansats, amb la pell bruna de tant estar a l'aire lliure i amb els braços i les cames que feien figa, es miraven de fit a fit i es somreien. Si els haguessin dit que havien de tornar a fer el dròpol tot el dia, haurien tingut un bon disgust.

Mai més ningú no va parlar de reis ni de manar, fins al punt que, al cap d'un any, havien oblidat completament la seva condició reial.

Però vet aquí que en Pepet tornà a casa.

La sorpresa fou majúscula per a tots. D'una banda, els reis, reines, prínceps i princeses no s'ho esperaven pas, que en Pepet tornés a Sant Pere de Ribes. D'altra banda, en Pepet no s'esperava pas que el regnat estès tan bonic i la reialesa tan contenta de treballar.

En Pepet explicà que havia visitat móns llunyans i estranys i que havia conegut homes savis i no tan savis. Homes bons i dolents. Sistemes de manar i d'obeir. Maneres de sembrar i regar les terres. Idiomes per cantar i per recitar...

En el decurs del seu viatge era molt el que havia après: des de l'elaboració de medecines pel mal de coll fins a la fabricació d'estris per fer la

feina més fàcil al camp, des de diferents estils d'edificació fins a la construcció d'embassaments per tal d'acumular aigua pels temps de sequera, des de balls on tot el poble ha de participar fins a jocs on tothom s'ho passa bé.

Malgrat tot això, afirmà que s'enyorava de la seva terra i que, a més a més, tot allò que havia après voltant pel món amb en Joanot volia posar-ho en pràctica a la seva vila natal.

El reis, reines, prínceps i princeses, força contrarietats per la situació i fent cara de pomes agres, convocaren una reunió i plegats disposaren nomenar rei del poble en Pepet. D'aquesta manera no haurien de deixar de compartir les feines, cosa que els plaïa molt, i continuarien essent un reialme.

En Pepet va estar d'acord amb la resolució, però, com que a ell tampoc no li agradava estar tot el dia fent el babau, construí una escola on ensenyà a petits i grans tot el que havia après en els seus viatges.

I així Sant Pere de Ribes es convertí en un poble encara més bonic i alegre que rebia visitants de tot el món atrets per la fama que tenien els seus habitants de ser justos i riallers.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, i aquest conte ja s'ha fos.